

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 13/2026-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov 1 **Slovenská asociácia producentov v audiovizíi**, Grösslingová 32, Bratislava, zastúpená LMH Legal, s.r.o., Moyzesova 314/39, Modra, a 2 **Slovenský filmový ústav**, Grösslingová 32, Bratislava, zastúpený JUDr. Adrianou Tomanovou, advokátkou, Grösslingová 4, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/188/2023-1506 z 27. februára 2025, uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/118/2024-1755 z 27. februára 2025, uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/170/2024-1677 z 28. mája 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Co/23/2025-1237 z 24. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavné sťažnosti **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. Návrhom na odklad vykonateľnosti a vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov

1. Sťažovateľ 1 sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu (ďalej aj „odvolací súd“), č. k. 11Co/188/2023-1506 z 27. februára 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi 1 trovy konania pred ústavným súdom. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia a o dočasnom opatrení v podobe príkazu odvolaciemu súdu prerušiť napadnuté odvolacie konanie do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti.

2. Ďalšími ústavnými sťažnosťami sa sťažovateľ 1 domáha vyslovenia porušenia označených základných práv uznesením krajského súdu č. k. 11Co/118/2024-1755 z 27. februára 2025 (ústavná

sťažnosť doručená 17. júla 2025), uznesením krajského súdu č. k. 11Co/170/2024-1677 z 28. mája 2025 (ústavná sťažnosť doručená 31. júla 2025) a uznesením krajského súdu č. k. 2Co/23/2025-1237 z 24. júla 2025 (ústavná sťažnosť doručená 20. augusta 2025). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a veci vrátiť na ďalšie konanie. Navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutých uznesení a o dočasnom opatrení v podobe príkazu odvolaciemu súdu prerušiť napadnuté odvolacie konanie do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

3. Sťažovateľ 2 sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia už označených základných práv uznesením krajského súdu č. k. 2Co/23/2025-1237 z 24. júla 2025. Rovnako navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi 2 trovy konania pred ústavným súdom. Takisto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia a o dočasnom opatrení v podobe príkazu odvolaciemu súdu prerušiť napadnuté odvolacie konanie do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti.

4. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 463/2025-15 z 9. septembra 2025 spojil ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1812/2025 a Rvp 1813/2025 na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1812/2025.

5. Ústavný súd uznesením č. k. PLS. ÚS 56/2025-5 z 24. septembra 2025 spojil ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1812/2025 a Rvp 1997/2025 na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1812/2025.

6. Ústavný súd uznesením č. k. PLS. ÚS 61/2025-6 z 24. septembra 2025 spojil ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1812/2025 a Rvp 2203/2025 na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1812/2025.

7. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 556/2025-13 z 1. októbra 2025 spojil ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1812/2025 a Rvp 2509/2025 na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1812/2025.

8. Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol v priebehu odvolacieho konania vo veci samej [podané odvolania sťažovateľa 1 ako žalobcu proti rozsudku o zamietnutí žaloby] tak, že vstup intervenienta [sťažovateľa 2] do konania na strane žalobcu je neprípustný. Oznámenia sťažovateľa 2 o jeho vstupe do konaní boli zrealizované po podaní odvolaní žalobcom proti rozsudku o zamietnutí žaloby.

II.

Argumentácia sťažovateľov

9. Sťažovateľ 1 po vymedzení svojho právneho postavenia ako nezávislej neziskovej organizácie kolektívnej správy, poukazujúc na a) príslušné rozhodnutie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky a udelenie oprávnenia na výkon kolektívnej správy podľa zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon (ďalej len „Autorský zákon“), b) zmluvu o zastupovaní práv zo 16. júla 2014 uzatvorenú so sťažovateľom 2 [ktorou sa sťažovateľ 1 zaviazal na výber odmeny a primeranej odmeny pre sťažovateľa 2 voči prevádzkovateľom retransmisie za použitie audiovizuálnych diel a záznamov], poukazujúc na podstatu vedených súdnych sporov (o zaplatenie žalovaných súm pozostávajúcich z tzv. odmeny, primeranej odmeny, t. j. dvoch samostatných nárokov podľa

Autorského zákona), c) vymedzenie postavenia intervenienta v spore; zastávajúc názor, že sťažovateľ 2 v oznámeniach o vstupe relevantne uviedol a preukázal právny záujem na výsledku konaní [v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Ca/1/2018 z 30. januára 2025, ktorý rozhodol o pripustení intervencie sťažovateľa 2)], vedie sťažnostnú argumentáciu vo viacerých argumentačných líniách:

i.) Namieta absenciu základnej preskúmateľnosti rozhodnutia, a to s poukazom na jednotlivé zložky obsahu práva na spravodlivý proces (osobitne upriamuje pozornosť na zákaz prekvapivých rozhodnutí a na právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia). Z odôvodnenia napadnutých uznesení nevyplýva podľa jeho názoru vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov a jednoznačným právnym záverom súdu. Podstatné skutkové tvrdenia sťažovateľov a ich podrobná argumentácia ostali podľa jeho názoru odignorované, súd sa s argumentáciou sťažovateľov nevysporiadal, pričom sa stotožnil s tvrdeniami a názormi žalovaného.

ii.) V odôvodnení je bez ďalšieho skonštatované, že tvrdenia sťažovateľa 2 nepreukazujú jeho právny záujem, odvolací súd však nevysvetľuje, prečo dospel k tomuto záveru. Podľa názoru sťažovateľa 1 bol právny záujem vstupu sťažovateľa 2 do konaní daný a vyplýva minimálne z nasledujúceho:

- rozhodnutie súdu je záväzná aj pre intervenienta, ktorý ako nositeľ práv autorov k audiovizuálnym dielam a výrobcov záznamov týchto audiovizuálnych diel má v zmysle Autorského práva právo na odmenu a primeranú odmenu od žalovaného za použitie týchto diel káblovou retransmisiou,

- ak by sťažovateľ 1 nebol v konaní úspešný, sťažovateľovi 2 vznikne nárok na náhradu škody voči sťažovateľovi 1 z dôvodu porušenia zmluvy o zastupovaní práv zo 16. júla 2014.

iii.) Poukazuje na skopírovaný názor žalovaného, že v prípade uplatňovania nárokov z odboru povinnej kolektívnej správy je intervencia nositeľa autorskoprávnej ochrany a inej ochrany automaticky vylúčená, nie je však jasné, prečo sa s týmto názorom odvolací súd stotožnil. Tento názor je podľa sťažovateľa 1 doslova nepreskúmateľný a arbitrárny a je hrubým nepochopením inštitútu intervencie. Opakovane sa vracia k tejto argumentácii, keď uvádza, že ak žalovaný odkazuje na § 146 ods. 1 Autorského zákona a argumentuje tým, že v odbore povinnej kolektívnej správy je individuálny výkon majetkových práv vylúčený, práve preto sťažovateľ 2 vstúpil a mohol vstúpiť do konania len ako intervenient.

iv.) Namieta dehonestujúci spôsob, akým konajúci súd opisuje náležitosti, ktorými sťažovateľ 1 opisuje možný zásah do hmotnoprávneho vzťahu so sťažovateľom 2 a možný vznik sporu.

v.) Krajský súd sa podľa jeho názoru nezaoberal zákonnými skutočnosťami [§ 21 ods. 2 zákona o audiovizii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o audiovizii“)] a zmluvnými skutočnosťami (zo zmluvy o zastupovaní práv zo 16. júla 2014), čím porušil princíp právnej istoty a spravodlivého súdneho konania, keď sa nesprávne vysporiadal s okolnosťami osvedčujúcimi právny záujem intervenienta.

vi.) Osobitne namieta postup odvolacieho súdu v kontexte posúdenia návrhu intervenienta na strane žalovaného na nepripustenie intervenienta na strane žalobcu. Krajský súd vyvodil prípustnosť návrhu zo znenia § 83 Civilného sporového poriadku, z ktorého podľa jeho názoru nevyplýva, že podanie návrhu prislúcha iba strane sporu. Sťažovateľ 1 je toho názoru, že intervenient nebol oprávnený podať návrh, toto právo má výlučne žalobca a žalovaný. Na tento procesný úkon súd

nemal vôbec prihliadať, v tejto súvislosti poukazuje na komentár k Civilnému sporovému poriadku. Uvádza, že posúdenie výkladu § 83 Civilného sporového poriadku má pre sťažovateľa 1 podstatný význam s ohľadom na jeho návrh na sankcionovanie intervenienta na strane žalovaného za zjavné zneužitie práva.

10. Sťažovateľ 2 vymedzuje svoje postavenie štátnej príspevkovej organizácie a uvádza, že na účel kolektívnej správy práv a zastupovania práv na území Slovenskej republiky, ako aj v zahraničí poveril sťažovateľa 1 prostredníctvom zmluvy o zastupovaní práv zo 16. júla 2014, okrem iného, aby v jeho mene vyberala odmeny v odboroch kolektívnej správy práv, pričom toto poverenie zahŕňa aj odbor káblovej retransmisie, ktorú prevádzkuje žalovaný. Súčasťou žalobného nároku sú preto priamo finančné prostriedky, ktoré sťažovateľ 2 prerozdeľuje a ktoré patria autorom audiovizuálnych diel a sťažovateľovi ako výrobcovi audiovizuálnych záznamov.

11. Krajský súd podľa názoru sťažovateľa 2 nesprávne posúdil jeho právny záujem na výsledku konania. Ten je daný z dôvodu, že rozhodnutie bude záväzné aj pre sťažovateľa 2 [v zmysle Autorského zákona má právo na odmenu a primeranú odmenu od žalovaného, pričom pokiaľ by súd toto právo nepriznal, súd by poprel zákonný mandát podľa § 21 ods. 2 písm. a) zákona o audiovizii]. Pokiaľ by žalobca v konaní úspešný nebol, došlo by tým k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného na úkor sťažovateľa 2 a vznikol by nárok sťažovateľa 2 voči sťažovateľovi 1 na náhradu škody z dôvodu porušenia zmluvy o zastupovaní práv zo 16. júla 2014.

12. Sťažovateľ 2 považuje napádané uznesenie za arbitrárne a nepresvedčivo odôvodnené, porušujúce princíp právnej istoty a spravodlivého konania.

13. Obdobne ako sťažovateľ 1 aj sťažovateľ 2 poukazuje na neprípustnosť podania návrhu na neprípustenie intervenienta do konania podaný intervenientom na strane žalovaného.

14. Obaja sťažovatelia v tejto súvislosti citujú nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 233/2025 zo 17. júla 2025.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

15. Ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahujú všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na ich odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd zistil, že ústavné sťažnosti sťažovateľov spĺňajú všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavných sťažností sťažovateľov na ďalšie konanie v celom rozsahu, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nich obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavné sťažnosti prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde) (bod 1 výroku tohto uznesenia).

17. Sťažovatelia v ústavných sťažnostiach navrhli ústavnému súdu, aby rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu a o dočasnom opatrení, ktorým by krajskému súdu prikázal prerušiť odvolacie konanie.

18. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

19. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

20. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania zaoberal aj týmito návrhmi sťažovateľov a dospel k záveru, že nespĺňajú všetky podmienky ustanovené v § 129 a § 130 zákona o ústavnom súde, keďže sťažovatelia tieto požiadavky formulujú výlučne v petite ústavných sťažností bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia ich opodstatnenosti. Vzhľadom na uvedené neidentifikoval dôvody na vyhovieť návrhom sťažovateľov na odklad vykonateľnosti a vydanie dočasného opatrenia (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu